

VÁRFALVA KÖZSÉGI NAPLÓ

Várfalva Község időszakosan megjelenő tájékoztató lapja

ISSN 2602-1846, ISSN-L 2602-1846

Aranyosi Ervin: Mi lenne, ha a Karácsony...

*Mi lenne, ha a Karácsony, a szeretetről szólna?
Ha minden ember szívében egy apró gyertya volna?
Mi lenne, ha meggyújtánánk, s fénye mást elérne?
Mi lenne, ha a fény körül mindenki elférne?*

*Mi lenne, ha így, közösen, őriznénk a lángot,
szeretettel beragyognánk az egész világot?
Az ajándék, a szeretet, s a kedvesség lenne,
ha világunk Karácsonykor, újjá is születne.*

*Mi lenne, ha a Karácsony sosem érne véget?
Szeretemben és békében kezdenék új évet?
Mi lenne, ha megváltoznánk, s emberibbé válnánk?
Mi lenne, ha meg is tennénk, nem csak megpróbálnánk?*

*Mi lenne, ha nem vennénk el, s megpróbálnánk adni,
s mindenkit, ki emberré lett, el tudnánk fogadni?
Mi lenne, ha megélhetnénk, mind a boldogságot,
s szeretettel jobbra tennénk az egész világot?*

**VÁRFALVA KÖZSÉG TANÁCSA ÉS
POLGÁRMESTERI HIVATALA NEVÉBEN
ÁLDOTT KARÁCSONYI ÜNNEPET ÉS
SIKEREKBE GAZDAG,
BOLDOG ÚJ ÉVET KIVÁN:**

**MÄRGINEAN JÁNOS   ÉS   NAGY LÁSZLÓ
POLGÁRMESTER   ALPOLGÁRMESTER**

„Tanuljunk meg vágyakozni az után, amink van!” - Simone Weil

Nap nap után, hét hét után telik el szinte észrevétlenül..., így váltják fel egymást a hónapok. Naptárunkban bekeretezve villog az év egyik legkiemelkedőbb ünnepe, a Karácsony.

Míg a gyerekek ünnepváró tekintettel néznek a holnap felé, mi belegabalyodva fuldoklunk a ráánk váró tenni-valókba. Aztán úgy december közepén erőt vesz rajtunk a kétségbeesés: Nyakunkon az ünnep! Nyugtalanul böngésszük a listát, azon tanakodunk, hogy ki minnek örülne a legjobban. A gyerekeinket, a társunkat, szüleinket, barátainkat szeretnénk meglepni, nekik akarunk örömet szerezni. Az ajándékozás lázában akaratlanul elveszítjük a valóságérzékünket abban, hogy felértékeljük a dolgok, cselekedeteink értékét. Hány percig lehet örülni egy pulóvernek, egy kisautónak, egy sálnak, egy plüsmackónak? Pótolják-e az elvesztegetett perceket? Helyettesítik-e a pillanat meghittségét, amikor nem térünk ki a beszélgetés elől, még elolvassuk a következő mesét is, vagy közösen terveket szövünk, mert épp nem sietünk sehova? Pedig NEKIK csak a figyelmünkre van szükségük, egy baráti kézfogásra, pár biztató szóra, bátorításra, együttérzésre. Szóljon ez az ünnep a megbecsülésről, embertársaink megbecsüléséről, örüljünk annak és vágyakozzunk az után amink van, mert nem tudni mit hoz a holnap. Ilyenkor mégjobban szükségünk van egymásra, a karácsonyfa fényénél gondoljunk szeretteinkre, gondoljunk nehéz sorban lévő embertársainkra és ne feledkezzünk el azokról sem akik sajnos nem lehetnek velünk.

Kívánok mindenkinek, áldott, békés szeretetteljes karácsonyt és boldog új évet!

Märginean János, polgármester

Az alkotás öröme

Az emberi test legfontosabb érzékszerve szerintem a szem, ezen keresztül kapjuk a legtöbb információt, bármilyen dolog, amivel kapcsolatban lépünk, először vizuális kontaktust létesítünk vele.

Nekünk mindig is fontos volt a vizuális benyomás és bennünk volt hogy emlékeink valamilyen módon maradjanak meg. Ennek a legfontosabb kelléke, mint ahogyan sok másnak is, a fényképezőgép, ez a modern technika vívmánya, ami lehetővé tette rengeteg embernek, hogy a múltó idó egy – egy pillanatát meg tudja tartani örökre, magának és az utókornak.

Legelőször akkor találkoztam a fotózással, amikor megismertem jövődóbelimet, akinek volt egy kis filmes fényképezőgépe, amivel a közös kirándulásaink alkalmából készítettünk képeket, ennek a filmes korszaknak megvolt a maga varázsa, és pedig a meglepetés izgalma, amikor megkaptuk borítékban az előhívott képeket és hazáig izgultunk, hogy mik is vannak a fotópapíron.

Eljegyzésünk után eldóntöttük hogy veszünk egy, akkor modernnek számító fényképezőgépet, ami rengeteg közös kirándulásunkra, majd később a nászutunkra is elkísért, ahol több száz kellemes emlék megörökítésében vett részt, amiket szorgosan fotópapírra vittünk és mai napig őrzünk, gyerekeinknek, barátainknak sokszor elővesszük, és meséljük, mert minden fotónak emléke, sztorija van.

A gépünket egy DSLR gép váltotta, ekkor láttuk először mekkora óriási különbség van egy telefon vagy kompakt gép és egy profi gép

által készített kép között.

Ezzel párhuzamosan az életünkben is egy nagy változás lépett be, először a fiam születése, majd a lányomé s ezzel párhuzamosan az otthonunkból való kilépés az ismeretlenbe, Tordára, ahová új munkahelyem vezényelt.

Az új hely, a sok új dolog, az új életmód sajnos a fotózást háttérbe szorította, jóformán csak a párom foglalkozott fotózással, kicsinyeink mindennapjait örökítette fáradhatatlanul. Ez a dolog így is maradt, 2013 – ban Várfalvára költöztünk, amikor legkisebb fiunk megszületett. Itt kisebb – nagyobb eseményeket örökítettünk meg, amin gyerekeink résztvettek.

Óvodai évváró, 2016 június

A nagy változást 2018 tavasza hozta, amikor eldóntöttem hogy engedek gyerekkori nagy vágyamnak (mindig is lenyűgözött a repülés) és vettem egy drónt.

Eredetileg a repülés öröme, a földtől való eltávolodás mámore vezetett, és az ezalatt készített fotókat csak saját meglepetésre szántam. Sajnos ez a drón nem tudta követni az

Várfalvi panoráma, 2018 ősze

időközben megnőtt igényeket és egy kompakt, de jóval modernebb modellre váltottam, ami elkísért a külföldi utjainkra is. Ezzel a drónnal, egy spontán videózásból indult ki az egyik első, Várfalváról készített videóm, ami ma már jóval 10,000 megletekintés felett jár. Ez internetes szemmel nem nagy szám, de a célközösség létszámához képest nagy. Ekkor jöttem rá, hogy a drónos videóknak – fotóknak nagy érdeklődési körük van, mert egy megszokott helyet egy teljesen szokatlan nézőpontból láthatunk – a levegőből. Rájöttem, hogy nekem egy nagyon kellemes kikapcsolódás a filmezés, és továbbá a videoszerkesztés is, amiben ekkor még nagyon gyerekcipőben jártam, de újra megtaláltam annak a varázsát, hogy a rövid snittekből a végső összerakás után megszületett videónak mekkora benyomása lesz a közösségre. Ekkor kezdtem el kereskedelmi célokra is filmezni, esküvőkön légi felvételt készíteni.

2019 januárjában, édesapám elvesztése után jöttem rá, hogy az élet rendkívül gyorsan száll el, gyerekeink nőnek, és a sok – sok pillanat és emlék elszáll nyomtalan, ha nem örökítjük meg, számunkra kedves emberek mosolya válik az enyészetté. Úgy éreztem, hogy itt a hívás, ezt kell tennünk, és azóta a fényképezőgép az állandó utitársam, ami még a munkahelyre is elkísér. Kezdtém megérteni, hogy a fényképezés is művészet, egy fotóban is lehet annyi érzelm, mint egy festményben vagy egy zenedarabban. Azóta igyekszem nemcsak emlékeket, hanem érzelmeket is megörökíteni, mert ezek ott vannak körülöttünk, csak le kell hajolni a fűszálakhoz, közel kell menni a rószabokorhoz, ha jól megnézzük, mindegyikbe bele lehet látni egy kis történetet, egy kis érzelmét.

Örömmel látom, hogy az alkotás örömét sikerült átadni gyerekeimnek is, nagyobbik fiam elboldogul a fényképezőgéppel és gyakran olyan kompozíciókkal lep meg, ami engem is meglekkent.

Valahol Szerbiában, fiam fotója

Szabadidőmet online kurzusok és oktatóvideók töltik ki, szeretném magam egy olyan szintre fejleszteni, hogy tudjam álmod megvalósítani - ami egy dokumentumfilm készítése lenne.

Témaköre az aranyosszéki emberek élete, hagyományai és emlékei, ugyanis a hagyományörzés egyik nagy eszköze nek tartom a videózást.

Az elmúlt évben több videót és fotót készítettünk párommal önkéntesi alapon, szívesen megörökítünk bármilyen kulturális rendezvényt ami kis közösségünkben történik, közösség, aminek most már mi is részesei lettünk. Mottóunk: "The joy of creation" – "Az alkotás öröme"

Közülünk sokan tündöttek már el azon, hogy hogyan öltöztek őseink, amikor az öltözködéshez szükséges darabokat nem ruhásboltokban szerezhették be, nem lehetett vásárolni sem fonalat, sem azok előállításához, megmunkálásához való eszközöket.

Az idősebb korosztály némi nosztalgiával emlékezik vissza azokra az időkre, mikor nagyszüleiknek segítettek a szövésbe, fonásba, tilolásba, stb. Az embereknek akkor is szükségük volt ruházatra, a mindennapokban használt dolgokra (zsákokra, átalvetőkre) és odafigyeltek a házak berendezésére, díszítették, igényeik szerint alakították, hogy az kényelmes legyen.

Mindezeket növényi (len, gyapott, kender) és állati eredetű (a juhok gyapja, kecskeszőr) alapanyagokból készítették. Az alapanyagok feldolgozása egy sokkal hosszabb folyamat volt, mint ahogyan mi napjainkban megszokhattuk. A kendert begyűjtötték, egy hétig folyóvizek szélén áztatták, majd száradni tették. Otthon tilolták, télen átfésülték, előkészítették a fonásra, melynek végeredménye lett a végleges kenderfonal. Az ehhez szükséges eszközöket a villától a szövőszékig mindent ügyeskező férfiak készítettek el fából. Ezek által az eszközök által szőtték meg az asszonyok a kenderből,

gyapotból, gyapjából előállított vásznakat, amelyekből aztán lepedőt, párnahuzatot, abroszt, törölkendőt, tarisznyát, szőnyeget, stb. készítettek. Az így született dolgok remekműveknek számítottak, a varrás, szövés tudományát, mondhatnánk művészetét már kislánykoruktól tanulták, ahhoz, hogy ki-ki saját maga elkészíthesse kelengyéjét. A szeretettel, odaadással megszótt és kivart vásznakat az őket körülvevő világ által ihletett motívumokkal díszítették. Ilyen motívumok voltak: nap, csillagok, virágok, víz, állatok, stb. A tudást generációról generációra adták át, otthon anya tanította a lányát, és a fonókban egymástól tanulhattak. A hosszú téli estéken megtartott fonókban rendszerint megjelent a falu apraja és nagyja: a gyerekek kukoricafejtéssel és a fonal gomolyagba való feltekerésével foglalkoztak, ott voltak a fiatal lányok, akik fontak, vartak és szőttek és nem hiányoztak az öregek sem, akik nem csak a munkálatokhoz kapcsolódó tudásukat osztották meg, hanem átörökítették a közösség hagyományait, szokásait, népdalait is, melyeket a mindennapi élet szerves részének tekintettek.

Lassan elhalványuló emlékeknek tűnik, mégis sokunk szívében él még a vágyakozás arra, hogy résztvehessünk egy fonón, megismerjük és életrekeltsük ősi szokásainkat, melyeknek oly fontos szerepük volt multunkban. (szerk. megjegyzése: eredetét lásd a román nyelvű rovatban)

Răşinariu Felicia

Kápolnaépítés Kövenden

Mivel a kápolnákból való temetkezést törvény írja elő, szükségessé vált építésük a község falvaiban.

Jelenleg Kövenden és Várfalván folynak az építkezési munkálatok, de az önkormányzat a község többi falvaiban is tervezi felépítésüket.

Kövenden, a 2016-ban megtartott falugyűlésen három lehetséges helyszín került szóba: a temető, a kántori lakás udvara, illetve a régi iskola. A temetőt azért zárták ki a lehetőségek közül, mivel nehezen megközelíthető, túl messze van, az idősebb emberek számára gondot jelent a kijutás. Azért mert a kántori lakás az Unitárius Egyházközség tulajdona, nem közterület ezt a lehetőséget is elve-

tették. Végül a régi iskola területe jelentette a legmegfelelőbb helyszínt, amely mellett a következő évek szóltak: a javítására tett kísérletek alatt derült fény arra, hogy az épület súlyosan megrongálódott és menthetetlenné vált, a falu központjában van, közel a templomhoz, így könnyen megközelíthető a lakosság számára. A falugyűlés ezt a helyszínt fogadta el.

Ha minden terv szerint halad, az építkezés valószínűleg a jövő év folyamán fejeződik be.

Valentini Attila- tanácsos

Ünnepváró

„Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.” Ady Endre

Lassan véget ér az Advent, a négy hetes szent idő, a várakozás és a reménykedés ideje.

Töltse el melegség szívünket karácsony közeledtével, álljunk meg legalább egy pillanatra a rohanó világban. Idézzük fel a legszebb pillanatokat, hogy ebből meríthessünk erőt az ünnepekre és az új év napjaira. Gyermeki szívünket új életre keltve, lobbanjon fel lelkünkben a betlehemi láng, és ne feledjük, ne sajnáljuk azt szétosztani. Minnél többet adunk, annál nagyobb lesz a fény körülöttünk és a világban.

A karácsony az őszinte, önzetlen szeretet ünnepe, legyen hát ez az alkalom egy kiinduló pont a tisztelet, a megbecsülés, az értékek kiépítésére. Szakítsunk időt egymásra, lassítsuk le rohanó lépteinket és legyünk nyitottak a körülöttünk lévő értékek befogadására.

Kívánom mindenkinek, hogy a szeretet és a velejáró békesség tegye széppé az ünnepeket. Leljük meg örömeink szereteteinkben és embertársainkban, hogy a karácsonyt és az új esztendő új szívvel és ujjult erővel kezdhesük. Áldott, békés, szeretetteljes karácsonyt és boldog új évet kívánok mindenkinek.

Pálfy Melinda Erika

a Várfalvi Általános Iskola igazgatója

Karácsony, a Jézusnak szállást keresők Ünnepe!

A karácsonyi híradás arról szól, hogy egy felkavarodott, izgalommal teli világban Augustus császár kiadta a parancsot az egész föld összeírására. Izráelt római katonák tartották megszállva, és félték, hogy az összeírás alkalmával nehogy valami felkelés robbanjon ki. Mindenkinek haza kellett mennie oda, ahol született. Nagy tömegek indultak útnak.

Ekkor történt, hogy ebben a zűrzavaros világban a születendő Jézusnak helyet keresett József és Mária. Ezért a Karácsony bár elsősorban a megszületett Jézus Ünnepe, de egyben a Jézusnak szállást keresők Ünnepe is. Ünnepe azoknak a keresztyén szülőknek, nagyszülőknek, akik a gyermekeik, unokáik szívében keresnek szállást Jézusnak. Szállást keresnek imádság tanításával, templomba járással, olykor boldogan, olykor könnyesen, olykor reménykedve, olykor kétségbeesve, de mindannyian azt akarják, hogy a gyermekük, unokájuk szívében is megszülessen az Úr Jézus.

A karácsony ünnepe minden egyháztagnak, presbiternek, akik úgy szolgálnak az Egyházban, hogy Jézusnak helyet készítsenek. Ünnepe a lelkipásztoroknak is, akik igehirdetésekre készülnek, családokat látogatnak, mindent azért tesznek, hogy abban a gyülekezetben is Jézus járjon, s minden szívben ott legyen.

Nehéz Jézusnak szállást készíteni. Józsefnek és Máriának is nehéz volt. Nehéz sokszor a szülőknek, nagyszülőknek is szállást készíteni a gyermekek és unokák szívében, és nehéz sokszor a presbitereknek is vállalni a családok és az egyház gondozását, és nehéz a lelkipásztoroknak sok álmatlan éjszakán azokra gondolni, akik távol vannak Istentől. Nehéz a he-

lykészítés Jézusnak.

Mária és József előtt is sok ajtó bezáródott. Voltak, ahol kedvesen utasították el őket, volt, ahol becsapták előttük az ajtót, és tovább kellett menniük.

A Bibliába nem kerültek bele azok, akik azon az éjszakán nem adtak helyet. Csak egy istálló került bele, ahol helyet kapott Mária és József. A jövendőt nem a szállást visszautasítók munkálták, hanem a szállást keresők, és a megérkező Jézus. A mi jövendőnk sem a Jézusnak szállást nem adók serege munkálja. Nem a szállást visszautasítók serege, hanem a szállást keresők serege teremti meg!

A szállást visszautasítók házába, vagy palotájába nem ragyogott be a betlehemi csillag, nem érkeztek meg oda a keleti bölcsek, és nem volt angyalénekes az éjszaka, csak a szállást készítő világában történt meg mindez. Ezért a karácsony csak a szállást készítő számára igazán boldog ünnep.

Mária és Márta nem akarta, hogy Jézus nélkül maradjon Betlehem. A Dávid házából valók voltak, az ő családjukból kellett megszülessen a Megváltó, a Dávid városában. Az angyali híradás ott élt a szívükben, tudták, hogy ez a kötelességük: bármi áron helyet készíteni Jézusnak.

Ez a mi dolgunk is! Egy közönyös arcú társadalomban helyet készíteni Jézusnak! Az otthonunkban, a gyermekeink szívében, a társunk életében, a népünk életében helyet készíteni Jézusnak! Ő meg akar születni a békétlenségünkben, hogy belőle békesség legyen, a reménytelenségünkben, hogy belőle reménység váljék, az erőtlenségünkben, hogy általa erőt kapjunk, a széthúzásban, hogy megtanítsa bennünket összedobbanó szívvel, egymás kezét fogva együtt dolgozni, és jövendőt teremteni.

A mi feladatunk is Mária és József szent feladata: a jövendő számára helyet készíteni Jézusnak.

A Karácsony azoknak az Ünnepe, akik nem adják fel a helykészítés harcát, akik a szívükben hordozzák Jézust.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok minden kedves olvasónak kiteljesedett Karácsonyi Ünnepet, és Istentől megáldott, mindenkiben gazdag, boldog Új Évet!!

Tőkés Ferenc, református lelkipásztor

Karácsonyi gondolatok

Mindev év decemberében valami különös láz, hangulat uralkodik el a földön.

Karácsony több mint két ezer éve hirdeti a földre szállt menyországi ajándékát angyalok szózatán keresztül.

Talán ez az angyali szózat az, amit ilyenkor megértünk és mindazt amit elhanyagoltunk, amiről megfeledkeztünk egy éven keresztül próbáljuk helyre hozni, bepótolni karácsony körül. Mit is tehetnénk gyorsan a gyermekért, szülőkért, testvérért, az élettársért, szeretteinkért?

AJÁNDÉK - jut eszünkbe...

És így a gyermek levelet ír, a felnőtt elmondja vagy kimondatlanul magába zárja újra, hogy mit szeretne karácsony ünnepén.

Elindul a lázas futkosás, sorban állás, tolongás az ajándékokért és össze vásárolunk mindent, azt amit kértek vagy mi gondoljuk, hogy hasznos, tetszeni fog.

Karácsony az ajándékozás, az ajándék adás ünnepe lett.

De mi is a karácsony, az igazi, amiből csendes és szentséges éj születik?

Ha az ajándékon keresztül nézzük, akkor egyetlen ajándéka van, a betlehemi kisdéd. Ez Isten ajándéka nekünk. Isten a földre a szeretetet küldte el, békességét, Azt akiről az angyalok azt zengik, hogy Megtartó született!

Mert mire volt és azóta is szüntelen mire

van szükségünk?

Szeretetre, békességre, lelki nyugalomra és békére, otthon melegére, lelkünkben fényre, csillagra amit követhetünk.

Drága emberek, az igazi ajándékot ne az üzletekben keressük, sem azt amire nekünk van szükségünk, sem azt amit tőlünk várnak nem találjuk meg ott.

Szép az ajándékozás, ha szívünk szeretetét is bele tettük az ajándékba. Amire igazán szükségük van az embereknek, szeretteinknek, az mi bennünk van. Csak szükség van aki megerősít ebben, aki megtartja, felszínre hozza a bennünk elrejtett isteni csodát. E nélkül becsapjuk újra és újra magunkat, a csillogás és hangos zaj mögé rejtőzve az igazi karácsony újra elmarad.

Isten azért adta a Karácsonyt, Szent Fiát, hogy nem egy napos, hanem állandó, örökös békesség legyen. Azért adta ezt a Lényeglátó éjszakát, hogy te Ember együtt a pásztorokkal, bölcsekkel és angyalokkal le tudj borulni a megszületett isteni élet szent csodája előtt.

Igy kívánok egy igazi békés, boldog karácsonyt mindenkinek. Isten oltalma kísérjen az új esztendőben.

Fekete Béla, bágyoni unitárius lelkész

Mikulás váró

Kedves Mikulás
Gyere már, gyere már
Minden gyerek nagyon vár.
Hozzál nekünk sok jót
Jó gyereknek játékot,
A rosszaknak virgácsot.
El is jött a mikulás
El is ment már szaporán
Véget ért a várakozás.

Csép Norbert, Kövend

Jön a Mikulás

Kedves Mikulás bácsi nagyon várunk a testvéremmel együtt. Megtisztítjuk a cipőnket, este kiteszük, hogy kerüljön bele a Mikulás csomag, amiben kérem, hogy legyen cukorka, csoki, kisautó, kesztyű, sál és amit még akarsz nekünk hozni. Egyelőre köszönöm.

Várlak Mikulás bácsi,
Csép Kristóf, Kövend

Várom már a Mikulást

Nagyszakállú Mikulás
Nagy örömmel várlak
Kis cipők az ablakban
Sorakozva állnak
Remélem, hogy reggelig
Minden cipő megtelik.

Demény Bianka, Kövend

Az én karácsonyom

Az én karácsonyom az örömről szól.
A karácsonyfán sok-sok csengő gyönyörűen szól.
A gyerekekben, emberekben zeng szépen a boldogság.
Karácsonykor szép az élet, gyermekszájról sok-sok ének.
Gyerekszívet Angyal által sok boldogság járja át,
Embereknek szeretete a világot járja át.
Szerepekké Angyalt várva, izgalom a szívükben,
A jó emlékek karácsonyról, s boldogság a lelkükben.

*Pálfi Gellért, III. o.,
Várfalvi Általános Iskola*

Újabb ajándék!

Jön a tél!
A Mikulás nem henyél,
Az Angyal is csatlakozik,
S lábuk nyomán havazik.
A fák fehér parókát öltöttek,
S a fenyők meg új év után
Újra zöldbe öltöztek.

*Vass Benedek nyomán,
III. o. Várfalvi Általános Iskola*

A karácsony

Felkeltem, felöltöztem, s estefelé mentem a templomba, hogy monjam el a versemet. S amikor hazaértem, nem hittem a szememnek. Ott ül a Mikulás és az Angyal. Miután megláttam őket, gondoltam: „Hm-mm, vajon tudják mit kértem? Bementem a szobába és kibontottam éss... egy cica volt.

Amiután elmentek, lefeküdtem. A cica mellém.

*Calean Crista, III.o.,
Várfalvi Általános Iskola*

Tél

A tél mindjárt eljő,
Puttonyában felhő.
A karácsonyfa alatt
Ajándékok vannak.
A gyerekek örülnek,
A sütemények ízlenek.
Ízlik a mákos, a diós,
De a legjobban a kókuszos.

*Barabás Dorottya, II. o.,
Várfalvi Általános Iskola*

Angyalvárás

Az angyal hamar eljő,
Ablakban szép fenyő.
Fenyő alatt sok ajándék,
Benne sok-sok szép játék.
A gyerekek örültek,
s a felnőttek jót ettek.

*Csegezi László-Tibor, II.o.,
Várfalvai Általános Iskola*

Varázskarácsony

Nemsokára megjön az angyal.
Egy kis csengő szól. Itt van, ha várod,
Ott van mögötted, ha látni akarod.
Keress egy fehér pöttyöt és megtalálod.
Eljön majd karácsonyeste
És vár téged egy szép karácsonyfa
És hull a hó mint a zápor.
Nagy hó lesz dlutánra.

*Zágoni Enikő – Dalma, II.o.,
Várfalvi Általános Iskola*

A tél

Hull a hó, nem fúj a szél,
A Mikulás erre tér.
Jó gyerekek örvendeznek
És a családdal ünnepelnek.

A csizmacska tiszta már,
Jó gyerek csokit vár.
Csoki mellett sok szép jó
Amit hozott Télapó.

*Bárócz Szilárd, IV.o.,
Várfalvi Általános Iskola*

Karácsony este

Szépen hull a hó.

Karácsony előtt disznót vágunk. Utána jön a Mikulás, az Angyal. Az angyaljárást úgy ünnepeljük, hogy először elmegyünk a templomba. Anyum otthon főz, én és Laura a templomba verset mondunk. Mire hazaértünk ott van az ajándék a fa alatt. Keresztanya felhív, ha még ébren vagyunk és eljönnek hozzánk s elhozza azt, amit az angyala hozott. Más rokonok is jönnek és körbeüljük az asztalt, majd töltöttkáposztát eszünk. Másnap kipróbáljuk amit kaptunk. Ha van hó kimegyünk a barátokkal szánkózni. Este csapunk egy nagy házibulit.

Azért szeretem a karácsonyt, mert összegyül a család!

*Váradi Ágota,
IV. o., Várfalvi Általános Iskola*

Karácsony

Lehullott a puha hó,
Mint egy meleg takaró
Az ünnepre hangolódva
És szívünkben szeretetre vágyakozva.

Szenteste a családok összegyülnek,
A fa alatt énekelnek.
Szívükben sok-sok hála
Boldog Karácsonyt kívánva!

*Szabó Hanna, IV. o.,
Várfalvi Általános Iskola*

